

РЕШЕНИЕ

№ 2251

гр. София, 11.05.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 8 състав, в публично заседание на 12.04.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Елеонора Стоянова, като разгледа дело номер **7794** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл. 203 – 207 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. с чл. 124 и сл. от Гражданския процесуален кодекс и с чл. 125 от Закона за държавния служител (ЗДСл.).

Образувано е по искова молба вх. № 19716 от 22.10.2010 г. по описа на Административен съд – С. град на Р. Д. П., ЕГН * с адрес гр. С., Б. Ген. Данаил Н № 20, .1, ап. 3 срещу М. на З. и Х.. От ищеца са предявени обективно кумулативно съединени иски с правно основание чл. 122, ал. 3 от ЗДСл. вр. с чл. 104 от ЗДСл. с цена на иска 22 428 лв. за периода от 14.10.2006 г. до 30.09.2009 г., заедно със законната лихва в размер на 230 лева.

Ищеца твърди, че търсеното от него обезщетение е последващо периода за обезщетение, предмет на разглеждане по гр. дело № 4305/2009 г. , по което е постановено Решение от 07.10.2009 г. на СГС, IV – то “Д” отделение, влязло в сила на 24.09.2010 г. Претенцията на П. се обуславя от решение № 8487 от 02.08.2006 г. на ВАС – петчленен състав по адм. дело № 2277/2006 г., с което е потвърдено Решение № 10660/30.11.2005 г. на ВАС по адм. дело № 11023/2004 г., с което е отменена Заповед № РД 11-460 от 12.11.2004 г. на Министъра на МЗГ, с която е наложено дисциплинарно наказание “уволнение”. Ищецът твърди, че в 14 дневния срок от влизане в сила на посочения съдебен акт на 15.08.2006 г. се е явил на работа, като за този факт е съставен Констативен

протокол на същата дата на помощник нотариус П В с изх. № 33417, т. II, № 168, с който е установено по официален ред, че не е допуснат да изпълнява съответната длъжност. В хода на съдебното производство редовно призован се явява лично и с процесуалния си представител А.М., която поддържа исковата молба, моли да се уважи в размер на 22068,33 лев, ведно със законната лихва в размер на 251,05 лева. Депозира писмено становище и претендира разноски по делото.

Ответникът – МЗХ, чрез процесуалния си представител, оспорва предявените искове, моли да се оставят без уважение като неоснователни и недоказани.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възразенията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Страните не спорят, че Р. Д. П. е работил при ответника по служебно правоотношение, като е заемал длъжността началник на “Общинска служба по земеделие и гори – Кремиковци” към областна дирекция “Земеделие и гори” С. град при М. на З. и горите. Със заповед № РД 11-460/12.11.2004 г. на министъра на З. и горите е било прекратено служебното му правоотношение. С решение № 10660 от 30.11.2005 г. на ВАС, състав на Пето отделение, оставено в сила с решение № 8487/02.08.2006 г. на петчленен състав на ВАС, уволнителната заповед е била отменена.

С уведомление от 10.08.2006 г. жалбоподателят е заявил, че на основание чл. 122, ал. 1 от Закона за държавния служител желае да бъде възстановен на заеманата длъжност и че ще се яви на работното си място на 15.08.2006 г. По делото е представен констативен протокол от 15.08.2006 г., съставен от помощник-нотариус П В по искане на Р. П., за това, че молителят се е явил в Главна дирекция "Земеделие и гори" за постъпване на работа, съгласно посочените съдебни решения и уведомление, но до 09,45 часа не е бил приет от директора - Г Т.

С доклад № 93-6603/23.08.2006 г. главният директор на "Земеделие и гори" е уведомил министъра на З. и горите, че на 15.08.2006 г. около 10 часа служителят Р. П. се е явил в кабинета му, при което е бил уведомен, че му е изготвена заповед за възстановяване и следва да се яви в ОСЗГ-Кремиковци, за да започне да изпълнява отново задълженията си. Служителят обаче не се явил на работното си място както този ден, така и на 16.08. и 17.08.2006 г., за което са приложени протоколи и докладна записка № 66-5164/22.08.2006 г. от началник отдел ОСЗГ при ОД "ЗГ" - С. град.

Към преписката е приложена заповед № РД-44-3965/15.08.2006 г., издадена от заместник-министър, с която на основание чл. 122, ал. 1 от ЗДСл и съдебни решения, (цитирани по-горе) жалбоподателят е възстановен на заеманата преди уволнението му длъжност, както и заповед № РД44-3961/14.08.2006 г., с която е преназначен на друга длъжност служителят, заемал до този момент длъжността на възстановения служител. Представено е също и писмо от 15.08.2006 г., подписано от и.д.В.П, с което на П. се съобщава, че е следвало да се яви на

15.08.2006 г. в ОСЗГ-Кремиковци, което не е получено от адресата си, с отметка, че пощата не е потърсена, а телефонният номер не отговаря. С обжалваната заповед № РД-44-4521/17.08.2006 г. на министъра на З. и горите, издадена на основание чл. 103, ал. 1, т. 2 от ЗДСл и във връзка с доклад вх. № 93-6603/23.08.2006 г. от гл. директор на ГД"Земеделие и гори", е прекратено служебното правоотношение със служителя, по причини - лицето не се е явило да заеме предишната длъжност.

Оспорената заповед и заповед № РД-44-3965/15.08.2006 г. за възстановяването му са връчени на служителя на 30.05.2007 г.

Със заповед № РД-44-1340/25.06.2007 г. на министъра на З. и горите е допусната поправка на очевидна фактическа грешка в заповед № РД 44-4521/17.08.2006 г., с която е прекратено служебното правоотношение на Р. П., както следва: регистрационният индекс на издаване да се чете: РД 44-5521/25.08.2006 г. Тази заповед не е съобщавана на жалбоподателя.

На базата на така описаната фактическа обстановка е постановено решение № 11390 от 19.11.2007 г. по адм. дело № 6270 по описа за 2007 г. на ВАС - Пето отделение и е отменена заповед № РД – 44-4551 от 17.08.2006 г. на министъра на З. и горите, издадена на основание чл. 103, ал. 1, т. 2 от ЗДСл и във връзка с доклад вх. № 93-6603/23.08.2006 г. от гл. директор на ГД"Земеделие и гори", с която е прекратено служебното правоотношение с Р. Д. П. на длъжност: началник на Общинска служба по земеделие и гори-Кремиковци, при Областна дирекция"Земеделие и гори" - С.-град при М. на З. и горите, считано от 17.08.2006 г. Този съдебен акт е обжалван и потвърден с решение № 2896 от 13.03.2008 г. по адм. дело № 281 от 2008 г. на ВАС – Петчленен състав. В тази връзка е издадена Заповед № РД – 44 – 193 от 31.03.2008 г. на министъра на З. и продоволствието, с която на основание чл. 103, ал.1, т.3 във връзка с чл. 108 от ЗДСл е прекратено служебното правоотношение с Р. П. считано от 31.03.2008 г., тъй като същият не е е явил да заеме предишната си длъжност в срока по чл. 122, ал.1 от с.з. Този административен акт няма данни да е връчван на ищеца.

С нарочно Уведомление с вх. № 94-3969 от 24.09.2009 г., Р. П., информира министъра на З. и Х., че въз основа на описаните вече съдебни актове, му дължи обезщетение в размер на brutната му заплата на основание чл. 122, ал. 3 от ЗДСл от деня на явяването му на работа – 15.08.2006 г. до действителното му допускане да изпълнява служебните си задължения до 30.09.2009 г. , заедно със законната лихва.

По делото е установено, че ищецът е предявил иск с правно основание чл. 122, ал.3 от ЗДСл за сумата от 1 271,44 лева за периода от 15.08. – 13.10.2006 г.; на основание чл. 67, ал.3, т.6 от ЗДСл за сумата от 1 825,30 лева за периода 2004 – 2006 г. и на основание чл. 40, ал.1 от ЗДСл за сумата от 430 лева за периода 2004 – 2006 г. По този иск е образувано гр.дело № 21070/06 г. по описа на СРС, ГК, 65 – ти и е постановено решение от 25.03.2008 г., с което са отхвърлени посочените искове срещу М. на З. и горите. Съдебният акт е обжалван по съдебен ред пред въззивната инстанция, където е образувано гр. Д. 4305 по

описа за 2009 г. на СГС, ВК, IV – то “Д”. Производството е приключило с постановяването на решение от 07.10.2009 г., с което е отменено решението на СРС в частта по иска с правна квалификация чл. 122, ал.3 ЗДСл и в частта в приложението на чл. 64, ал.2 и 5 ГПК (отм.) и оставено в сила в останалите му части. Срещу този съдебен акт е подадена касационна жалба от М. на З. и продължителството и допълнение към нея. В последствие по делото е представен заверен препис на решението от 07.10.2009 г. по гр.д. № 4305/2009 г. по описа на СГС, ВК, IV – то “Д” отделение с отбелязване, че е влязло в сила на 24.09.2010 г. В хода на съдебното производство е допусната, изслушана и приета без оспорване от страните съдебно счетоводна експертиза, която на поставените въпроси е отговорила изчерпателно и в табличен вид е проследила начина на определяне на главница на търсеното обезщетение и съответната дължима лихва. Вещото лице е посочило, че брутно трудово възнаграждение на Р. П. за периода от 14.10.2006 г. до 30.09.2009 г. е в размер на 22 068, 33 лева, а размерът на законната лихва върху изчисленото брутно трудово възнаграждение за същия период е 251,05 лева. Експертизата се кредитира изцяло от съда с оглед определянето размера на главницата и законната лихва, развити в табличен вид по месеци.

Въз основана на така приетото заключение ищецът направи изменение в петитума на иска с оглед изчисления размер на 22 068,33 лева и лихва 251, 05 лева, т.е. бе извършено намаляване на главницата от 22 428 лева и увеличаване на лихва от 230 лева.

В хода на съдебното производство са приети като доказателства представените с административната преписка писмени доказателства. Сред тях са Служебна книжка № 396 от 09.05.2003 г., Трудова книжка № 57 и нейното продължение на ищеца П.; Касационна жалба вх. № 56572 от 26.10.2009 г. и допълнение към нея с вх. № 60465 от 10.11.2009 г. по описа на СГС срещу решение от 07.10.2009 г. по гр. Дело № 4305/2009 г. на СГС, писмо на ВАС, Пето отделение , адм. Дело № 281/2008 г. с вх. № 24452 от 22.12.2010 г. по описа на АССГ; Заповед № РД – 44 – 193 от 31.03.2008 г. на министъра на З. и продължителството, Докладна записка от Г Т – главен директор на ГД “Земеделие и гори” относно прекратяване на служебното правоотношение на Р. П. на основание чл. 103, ал.1, т.2 от ЗДСл и писмо изх. № 93-2095 от 13.03.2008 г. на дирекция “Правни дейности” при М. на З. и продължителството.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Правилото на чл. 125 от ЗДСл. регламентира, че имуществените спорове по този закон се предявяват в 3-годишен срок по общия исков ред. Следователно исковата молба е заведена преди изтичането на този срок с оглед постановяването на Решение № 2896 от 13.03.2008 г. по адм. дело № 281 от 2008 г. на ВАС – Петчленен състав, с което е потвърдена отмяната на незаконното недопускане на ищеца на работа.

На следващо място, за да е допустима исковата молба за присъждане на

предентираното обезщетение по чл. 122, ал.3 от ЗДСл следва да са изпълнени изискванията на чл. 204 от АПК, а именно, че са подсъдни на административния съд исковете за обезщетения, които се предявяват самостоятелно след отмяната на административния акт по съответния ред. Това условие безспорно е изпълнено, поради което искова молба е процесуално допустима.

Разгледана по същество е ЧАСТИЧНО ОСНОВАТЕЛНА.

За да бъде уважен предявеният иск, следва да се установи осъществяването на следните елементи от правопораждащия фактически състав визиран в нормата на чл. 122, ал. 3 от ЗДСл.: отмяна на прекратяването на служебното правоотношение; явяване на служителя за заемане на съответната длъжност в 14 дневен срок от постановяване на отменителния акт; недопускане на изпълнение на съответната длъжност; вреда, която представлява обезщетение в размер на brutната му заплата от деня на явяването му на работа до действителното му допускане да изпълнява служебните си задължения.

В случая с влязло в сила съдебно решение № 11390 от 19.11.2007 г. на ВАС, Пето отделение по адм. Дело № 6270/2007 г., потвърдено с Решение № 2846 от 13.03.2008 г. на ВАС, Петчленен състав по адм. Дело № 281/2008 г., е отменена заповед № РД – 44-4521 от 17.08.2006 г. на министъра на З. и горите, издадена на основание чл. 103, ал.1, т.2 от ЗДСл във връзка с доклад вх. № 93-6603/23.08.2006 г. от гл. директор на ГД “Земеделие и гори”, с която е прекратено служебното правоотношение между страните в производството, считано от 17.08.2006 г.

Наред с това безспорно се установи по делото, че за периода от 15.08.-13.10.2006 г. на ищеца е присъдено обезщетение в размер на 1 271,44 лева с влязлото в сила на 24.09.2010 г., след касационно обжалване, решение от 07.10.2009 г. по гр. Дело № 4305/2009 г. по описа на СГС, ВК, IV – то “Д” отделение, на основание чл. 122, ал.3 от ЗДСл.

Също така е безспорно по делото, че след постановяване на решение № 2896/13.03.2008 г. на ВАС, Петчленен състав, ищецът не се е явил на работното си място в срока по чл. 122, ал. 1 от ЗДСл. Съдът приема този факт за безспорен, тъй като Р. П. не ангажира доказателства в тази връзка, не твърди обратното, още повече че ответникът ангажира описани по-горе писмени доказателства. В следствие на неизпълнение на тази правна възможност от ищеца е прекратено окончателно служебното му правоотношение с постановяване на Заповед № РД – 44-193 от 31.03.2008 г. на министъра на З. и продоволствието. За цитираният административен акт по делото липсват данни да е официално съобщаван на П., но с оглед факта на изразеното от негова страна бездействие по встъпване на заеманата длъжност преди прекратяване на служебното му правоотношение, говори за липсата на интерес към връщане към службата.

На базата на тази фактическа обстановка, настоящият съдебен състав на АССГ приема жалбата за основателна за периода от 14.10.2006 г. до 31.03.2008 г., тъй като за това време може да се направи обоснования извод, че незаконосъобразно ищецът не е допуснат да изпълнява служебните си задължения. Допълнителен

аргумент в тази връзка е и факта, че същият не се е възползвал от правата си по чл. 122, ал.1 от ЗДСл да заеме длъжността си от влизането в сила на Решение № 11390 от 19.11.2007 г., с което е отменена заповед № РД – 44-4521 от 17.08.2006 г. на министъра на З. и горите.

Съдът приема, че предявения иск за периода от 01.04.2008 г. до 30.09.2009 г. е неоснователен по следните съображения. На първо място ищецът е в условията на съпричиняване на недопускането му до длъжността, която е изпълнявал преди прекратяване на служебното му правоотношение, тъй като не се е явил на работното си място в срока по чл. 122, ал.1 от ЗДСл. Както бе посочено вече, той не ангажира доказателства, които да оборят този факт, дори и не оспорва представените от ответника доказателства. Следователно след изтичането на срока за явяване, тази възможност се преклудира и служителят не може да претендира обезщетение за неправомерно недопускане от страна на работодателя.

Въз основа на така определения период, за който исковата молба е основателно и за да се определи точния размер на дължимото обезщетение и главница, съдът на базата на прието, неоспорено и изцяло кредитирано заключение по ССЕ, намира, че същата следва да се има предвид за времето от 14.10.2006 г. до 31.03.2008 г. При извършено просто изчисляване на разбитото по месеци, в табличен вид обезщетение с натрупване и съответната лихва, същото за посочения период е в размер на главница в размер 10 864,41 лева и законна лихва в размер на 127,32 лева.

От това следва, че за останалия претендират период от 01.04.2008 г. до 30.10.2009 г. исковата молба е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена до пълния претендиран размер на обезщетение от 22 428 лева главница и 230 лева лихва.

С оглед направеното искане от страна на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на сторените по делото разноси, съдът намира същото за основателно, но с оглед уважената част на иска. По тези съображения следва да се осъди ответника да заплати на жалбоподателя сумата в размер на 760 (седемстотин и шестдесет) лева, представляваща 10 лева държавна такса, 80 лева депозит за вещото лице и разликата във възнаграждение за един адвокат, изчислено по реда на чл. 8 във връзка чл. 7, ал.2, т.4 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за определяне на минималните адвокатски възнаграждения във връзка чл. 10, ал.3 от ЗОДОВ.

Воден от горното, АССГ, I – во отделение, 8-ми състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА М. на З. и Х., с адрес гр. С., Б. Х. Б. № 55, да заплати на Р. Д. П., ЕГН *, с адрес гр. С., Б. Ген. Данаил Н № 20, .1, ап.3, сумата от 10 864,41 лв (десет хиляди осемстотин шестдесет и четири лева и четиридесет и една стотинки), на основание чл. 122, ал. 3 от ЗДСл. И законна лихва в размер на

127,32 лева (сто двадесет и седем лева и тридесет и две стотинки) за периода от 14.10.2006 г. до 31.03.2008 г.

ОТХВЪРЛЯ исковата молба за разликата до пълния претендиран размер на обезщетението и законната лихва за времето от 01.04.2008 г. до 30.09.2009 г.

ОСЪЖДА М. на З. и Х. с адрес гр. С., Б. Х. Б. № 55, да заплати на Р. Д. П., ЕГН *, с адрес гр. С., Б. Ген. Данаил Н № 20, .1, ап.3, сумата от 760 лв. (седемстотин и шестдесет лева), представляващи направените разноси по делото и възнаграждение за един адвокат с оглед уважената част на иска.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му и получаването на препис от съдебния акт.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: